

Cinai Tuhafliklar

Armağan Tunaboyle

İÇİNDEKİLER

Ay Katili	9
Yarım Kalan Film	16
Ölüm İkizdi	29
Pijama Partisi	38
Hayallerin Adamı Ertuğrul	54
Koza	67
Altın Şamdanlar	80
Hayri Amca'nın Karanlık Dünyası	90
Yanlış Ölüm	97
Tonga	103
Şarkıcı'nın Ölümü	115

Ay Katili

Şubat ayının buz gibi dondurucu, pis ve tehlikeli bir günüydü. Tek derdim Ay Katili'ne yakalanmadan, kapağı eve atabilmektir. Her duyduğum sese kulak kabartarak, çamurlu sokaklarda hızlı adımlarla yürüyordum. Yanımda mezarlığın kara, parlak bir yılan gibi kıvrılan duvarı uzanıyordu. Birer gölgeden ibaret karanlık servilerden rüzgâr kar taşıyor, yüzümü jilet gibi kesiyordu. Boynumu koruyamayan atkımın arasına giren buz taneleri, ucuz montumun içinde beni donduruyordu. Gökteki dolunaydan bile sanki soğuk bir sıvı akıyordu. Çamur içindeki sokakta ayak seslerimden başka bir ses yoktu. Yorgunluktan ve soğuktan hareketlerim yavaşlamıştı. Ay Katili böyle havaları severdi.

Mezarlık duvarının arkasından gelen sesle birden üç adım öteye fırladım. Dolunay kadar beyaz bir martı uğursuz bir çığlıkla yüzüme sürtünerek uçtu, soğuk nefesini hissettim. Korkudan dondum. Mendebur hayvan sanki yüzüme yapışmıştı. Hırsla yüzümü tırnaklayarak sökmek istedim. Kendimi tam toparlamıştım ki, sağ taraftaki uçsuz bucaksız yıkıntı yığınlarından gelen bir ses ayaklarımı tekrar yere çaktı. Yıkıntıların arasında bir tuğla parçası yuvarlanmıştı. Felç olmuş gibi kıpırdayamadan yolun ortasında dikili kalakaldım. Neden sonra, hiçbir hareket olmayınca yürümeye başladım. Martıyı ürküten neydi?

Bu mahallede doğmuş büyümüştüm. Annemle babam çıkan bir yangında ölmüşler, beni ise, son anda yetişen Şinasi Abi alevlerden kurtarmıştı. O zaman beş yaşındaydım. Daha sonra yalnız yaşayan Saliha Anne beni evine alıp büyütmişti. Saliha Anne iki yıl önce benim üniversiteyi bitirdiğimi gördükten sonra ölmüştü. Hâlâ onun evinde

yaşıyordum ve iki yıldır çeşitli işlere girip çıkıyordum. Şimdiyse boştaydım.

Bizimkiler öldükten sonra yanan evin yerine yapılan ev de yıkılmıştı. Her zaman bakmaktan kaçındığım boşluğun yanından geçip yürümeye devam ettim. Eve gelince kapının arkasındaki kalın kalası yerine yerleştirdim, her iki kilidi üçer kere çevirip zinciri taktım. Pencerelerde demir parmaklık vardı. Evin içinde güvendeydim. En azından yarın akşama kadar. Ne zamandır doğalgaz kesik olduğundan iki yorganın altına girip sızdım.

Şinasi Abi anlattığı fıkrayı bitirip benden beklediği kahkahayı alamayınca canı sıkıldı, her canı sıkıldığında yaptığı gibi sinirle rakısını susuz dikti tepesine. Sonra boşalmış meze tabakları arasında su bardağını arandı. Ama ne bardağında ne de masada su kalmamıştı. Can havliyle yanından geçen garsona kıpkırmızı bir suratla, “Su!..” diye feryat etti. Fıkraya gülseydim sinirlenmeyecek, susuz içtiği rakı bardağını kafaya dikmeyecekti. Şimdi öksürmeye başlar demeye kalmadı, önce suratı morardı, sonra da boğulurcasına öksürmeye başladı.

Fıkra aylar önce Facebook’ta dolaşmıştı, çok komikti. Aklım gece eve hangi yoldan gideceğimizle dolu olmasa ikiyüzlülük edip gülebilirdim de. Şinasi Abi en azından bu kadarını hak ediyordu. Ne de olsa masayı donatan ve hesabı ödeyecek olan oydu. Eve ya aşağı yoldan ya da yukarı yoldan gidecektik ki her ikisi de ıssız ve tehlikeliydi. Şu canına yandığımın şubatını cinayetsiz atlatabilirsek Ay Katili ilk defa boş geçmiş olacaktı. Ona Ay Katili adını takan bendim. Cinayetlerine geçtiğimiz senenin mart ayının başında başlamıştı. İlk olarak, gece meydandaki kahvesini kapatıp evine dönen Külhancı Soner Abi’yi öldürmüştü. Polis dahil benden başka kimse bir seri katilin ortaya çıktığını anlayamamıştı, çünkü Külhancı Soner

Abi'nin düşmanı çoktu. Alengirli işler yapan, kumar oynatan kahvecinin düşmanı olmaz mı? Her gün kahveden döverek attığı adamların sayısı onları, yüzleri aşardı. İşte polis o kişilerden bulabildiklerini sorgulamıştı. Biri hâlâ içerideydi.

Zamanla her ay mahalleden ya da yakın semtlerden biri Ay Katili'nin gazabına uğramaya başlamıştı. Bütün kurbanlar karınlarından bıçaklanmıştı. Polis bir açıklama yapmamıştı ama kurbanlar karınlarına bıçağı yedikten sonra, can çekişirlerken işkenceye de uğradıklarına dair dedikodular dolaşıyordu. Evet, böyle bir şey vardı. Katil kurbanların göğsüne bıçakla hangi ayda öldürdüğünü kazıyordu ve bunu benden başka bilen yoktu... Ay Katili çok kuvvetliydi. Bizim iki apartman yukarıda oturan ve spor salonunda *body* çalışan Erol Abi'yi bile rahatlıkla öldürmüştü. Erol Abi, temmuz kurbanıydı.

Şimdi şubat ayındaydık. Biraz sonra eski bir odun sobasının ısıttığı bu sıcacık meyhaneden çıkıp kemiklerimizi takırdatan soğukta eve dönecektik. Katil henüz bu şubat kimseyi öldürmemişti. Eğer bu gece kimseyi öldürme fırsatı olmazsa belki de son verirdi cinayetlerine. Belki de başka bir yere giderdi. Seri katiller kendileri isteyene kadar asla durmazlar.

Bu sırada, Şinasi Abi yeni bir şişe daha söylemişti. “Abi etme, eyleme...” dediysen de, “Bir otuz beşliği de içemeyeceksek...” diye dırdırlandı.

“Otuz beşlik canımız ciğerimiz ama biliyorsun ayın son günlerindeyiz, mutlaka bir bokluk olacak. Kafalarımız bi milyonken yakalanmayalım.”

“Kime?” diye sordu.

Masada yazılı olmayan tek bir kuralımız vardı, asla kötü şeylerden konuşmazdık. Bu yüzden cevap vermedim. Şinasi Abi neden sonra uyandı.

“Siktir et! Hiçbir şey olmaz. Sen merak etme.”

Masanın üzerinden yaklaştı, “İkimiz de aslanlar gibiyiz. İnşallah saldırır da görür ebesininkini” dedi. Etrafına bakındı, sonra cebinden bir sustalı çıkardı. Ben dehşet içinde bakarken defalarca açıp kapattı.

“Hadi be abi, kaldır şunu ortadan, biri görecektir, ispiyonlayacak.”

“Kim görecektir lan, garsonlar bile zombi olmuş.”

Bulduğumuz meyhane, Yenikapı’da pavyonların arasına sıkışıp kalmış eski bir sokakta, eski bir mekândı. İçerisi her zaman kızartma, sarmısak ve rakı kokardı. Duvarlar eğri büğrü duran fotoğraf çerçeveleriyle doluydu. Taşıdıkları fotoğraflar çoktan sararmış, çerçeve camları sigara dumanından matlaşmıştı. İçlerinden birinde Şinasi Abi’nin de gençlik zamanından kalma fotoğrafı vardı; o zamanki hâlini her zaman fotoğraflar arasında arar bulurdu.

Daha fazla uzatmadan sustalıyı kaldırdı, ben de rahat ettim.

“Hadi abi ya. Ben başka içmeyeceğim.”

Şinasi Abi uzun uzun söylendi. Yeni gelen otuz beşliği patlıcan kalınlığındaki parmaklarının arasına alıp kulağına götürdü, kapağını açtı. Çıkan “çıt” sesi yüzünü güldürdü. Şişenin dibine vurduktan sonra bardağını tepeleme doldururken, “Kaçak değil, harbi” diye sırıttı. Sonra da yarım saat içinde otuz beşliği tek başına içti. Bana da etmediğini bırakmadı. En az on kere, “Koyayım mı bir kadeh?” dedi. İstemeyince hakarete varan alaylarla üzerime geldi.

Köyden İstanbul’a delikanlılığında gelmişti. Köydeyken güreş tutarmış, çok güçlüydü. Önceleri Sirkeci’de hamallık yapmış, sonra bir dükkân alıp işletmişti. Defalarca parayı bulmuş ama kadınlarla yiyerek kaybetmişti. Artık emekliliğini yaşıyor, bütün gününü kahvede millete kadınlarla olan maceralarını anlatarak geçiriyordu. Bana ilgisi, hayatını anlatan bir roman yazacağımı sanmasıydı. Aslında

yıllardır çalıştığım bir roman vardı, hatta Şinasi Abi'den esintiler de taşıyordu ama onun hayatı değildi. Romanı bitiremememin nedeniyse, bu dev gibi herifi Jean Valjean'a benzerliğinden kurtaramamamdı.

Şişe bitince pis ve uzun kır bıyıklarını elinin tersiyle silip hesabı istedi. Her zamankinden az bir bahşiş bırakıp ayağa kalktı. Olduğu yerde sallanıyordu. Uzun bir gece yaşayacaktık. Şinasi Abi'yi bir an evvel metroya yetiştirmem gerekiyordu. Metrodan sonra da yürüyecek epey yolumuz vardı. Ne yazık ki taksiyle bile gitsek, bu yolun büyük ve en tehlikeli kısmını yürümek zorunda kalacaktık. Yolun bir tarafında Feriköy Mezarlığı yer alıyordu. Diğer taraftaysa kentsel dönüşüm nedeniyle yıkılmış ve yıkıntıları hayaletler barındıran koskoca iki mahallenin enkazı vardı. Sokak yıkılan binalardan yığılan molozlar nedeniyle kapalıydı. Arada tek tük yeni binalar ya da herhangi bir müteahhitte henüz anlaşılmamış gecekondular, dişsiz bir ağızda tutunabilmiş sağlam dişlere benziyorlardı. Ekonomik kriz nedeniyle hemen tüm binalarda çalışmalar durmuştu. Gece olduğu kadar gündüzleri bile enkaz korkutucuydu. Doğal gaz bir yıldan fazla bir zamandır verilmiyordu. Elektrik ve su sürekli kesiliyordu. Şimdi de elektriğin kesik olduğu bir zamandı ve sabaha kadar vermezlerdi.

Ay Katili bu son derece elverişli ortamda avlanıyordu. Gece evine dönmeye çalışan mahallenin erkeklerini avlıyordu. Bazen de yıkıntılardan, komşu mahallelerden seçiyordu kurbanlarını. Bir kurban da Samsun'dandı. Polis Samsun'dan olmasına önce şaşırılmış ama kısa zamanda göğsünde "Eylül" sözcüğü kazılmış kurbanın kimliğini tespit etmişti: Bizim yukarı mahalleden taşınan Nalbur Şükrü'ydü. Polisin sokaklarda nöbet tutması bu zamana kadar hiçbir işe yaramamıştı. Katil hızlıydı, karanlık bir inşaatın yıkıntıları arasından ya da mezarlığın

karanlığında çıkıyor, kurbanının karnına bıçağı saplıyordu. Kurban acılar içinde can çekişirken bıçağıyla giysilerini yırtıyor ve göğsüne hangi aydaysak o ayın adını kazıyordu: Mart, Nisan, Mayıs... Polis bu bilgiyi halktan saklamıştı. İleride birini yakaladıkları takdirde doğru söyleyip söylemediğini anlamak için kullanacaklardı. Polis arkadaşım Hakan, başka kimseye bahsetmeyeceğime yeminler ettirdikten sonra bunları anlatmıştı.

Metrodan çıkınca buz gibi hava ve ince ince kar serpintileri yüzümüzü dondurdu, ısıtmaktan aciz kabanlarımıza sıkı sıkıya sarıldık. Ben ayılmaya başlamıştım ama Şinasi Abi fena hâlde matizdi.

Metrodan Feriköy Stadı'na kadar rahat gelmiştik. Şinasi Abi, Baruthane Caddesi'nin tüm kapalı dükkânlarının önüne defalarca kusmuştu. Stat bittikten sonra İSKİ'nin yan sokağında çakarları yanan polis arabasını gördük. Güvenlik için böyle yapıyorlardı ama bu katili durduracak bir önlem değildi.

Polis arabasının uzağından onlara görünmeden geçmeye karar verdim. Vazifeşinaslık gösterip, iki sarhoşu alıp karakola götürmeleri beklenmedik bir şey değildi. Gitgide ağırlaşan Şinasi Abi'yi son defa sırtlanıp korkutucu bir inşaatın karanlık molozlarına sürükledim.

“Neden buradan gidiyoruz?” diye sordu. Azıcık kendine gelmişti.

“Yolda polis arabası var...” dedim.

Yılışık yılışık, “Olsun, belki de bizi eve bırakırlardı...” dedi.

“Geceyi karakolda geçirmek istiyorsun galiba...”

Defalarca sarhoş olduğu için karakolda çok gece geçiren Şinasi Abi itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, hissettiğim sıcak bir esinti beni yerime çiviledi. Şinasi Abi de huzursuzlanmıştı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Sus!” dedim. Bir bıçağın kınından çıkması gibi, ince bir metalik ses duyduğuma emindim. Elim her zaman kabanımın cebinde taşıdığım fenere gitti ama pili bitmiş olmalıydı, yanmadı. “Yürü...” dedim.

Şinasi Abi itiraz etmeden yürümeye başladı. O da korkmuştu. Ama bizimle birlikte hareket eden bir şey daha vardı. Görmüyor, duymuyordum ama içimde hissediyordum. “Tık” diye sustalının açıldığını duydum. Bir ara bulutlardan kurtulan ay ışığında çeliği parladı. Sonra Şinasi Abi yavaşça iki büklüm olup yere yuvarlandı.

Şaşkınlıktan çok aptallaşmış bir suratla, “Niye öldürdün lan beni orospu çocuğu?”

“Babamın gözü önünde anama tecavüz edip sonra da onları diri diri yakan bütün puştlardan intikam alacağıma yemin etmiştim. Sen on ikincisin.”

“Şubat bitti, saat gece yarısını geçti” diye hiçbir işine yaramayacak bir itirazda bulundu.

“2020 yılındayız, şubat yirmi dokuz çekiyor.”

Düştüğü yerde debeleniyor, kalkmaya çalışıyordu. Gözleri dehşetle açılmıştı, cılız bir çığlıkla, “İmdat...” diye bağırmaya başladı. Ama bu sokaklar, bu enkazlar birçok aman dileyen çığlığı yutmuştu. Sırt üstü düştüğü çamurların arasından sustalayı savurup duruyordu, gücünün iyice azalmasını bekledim. Sonra bileğine basıp önce paltosunu, sonra gömleğini baştan aşağı kestim.